

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎN C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și a recursului declarat de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobișki Rostislav,

în cauza la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Sobișki Rostislav către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne cu privire la anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și constatarea faptului încălcării drepturilor și libertăților,

împotriva deciziei din 05 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău

(Dosarul nr. 3ra-656/23

NR. PIGD 2-21175316-01-3ra-21062023)

Admisibilitatea recursului depus până la 01 septembrie 2023; Art. 246 din Codul administrativ (versiunea până la 01 septembrie 2023).

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, judecător – C. Guzun
Curtea de Apel Chișinău, judecători – A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc

04 septembrie 2024

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și a recursului declarat de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobiețki Rostislav

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 29 noiembrie 2021, Sobiețki Rostislav s-a adresat în instanța de judecată cu acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cu participarea tertului Ministerul Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și constatarea faptului încălcării drepturilor și libertăților.

2. În motivarea acțiunii înaintate a indicat că, a început activitatea sa în cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova la 19 iulie 1996, fiind înmatriculat la studii în Academia de Poliție „Ștefan cel Mare”, exercitând în circa 25 ani de activitate diverse funcții de execuție și conducere în subdiviziuni de investigații (operative), având actualmente gradul special - comisar-șef și categoria superioară de calificare „Maestru”. Începând cu 14 februarie 2020, reclamantul a fost numit în funcția de șef adjunct al Direcției investigații speciale a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI. În perioada 25 mai 2020 – 01 iulie 2020, reclamantul a exercitat temporar funcția de șef al Direcției echipe mobile din cadrul Direcției generale management operațional a IGPF, iar la 01 iulie 2020, a revenit la funcția de șef adjunct al DIS a IGPF.

3. În condițiile unui climat moral-psihologic nefavorabil, discriminator și a ambianței de muncă tensionate create în IGPF, la 18 august 2021, în conformitate cu cerințele ordinului șefului IGPF nr.401/13 iulie 2021, reclamantul a înaintat către IGPF al MAI, prin intermediul Serviciului secretariat, o cerere, înregistrată cu nr. 12576, prin care a solicitat acordarea concediului de odihnă anual plătit pentru anul 2020 care a fost planificat, dar contramandat din cauza contaminării la locul de muncă cu virusul SARS-CoV-2, precum și a concediului anual plătit neutilizat pentru anul 2021, începând cu 18 august 2021, cu ulterioara încetare a raportului de serviciu, conform legislației în vigoare.

4. Astfel, abia la 21 august 2021 (ora 11:30), reclamantul i-a fost adus la cunoștință ordinul șefului IGPF nr. 320/ps din 20 august 2021, prin care i-a fost acordat concediul de odihnă plătit pentru perioada anilor 2020-2021 de

pe 18 august 2021 până pe 28 octombrie 2021, în temeiul cererii subsemnatului nr. 12576 din 18 august 2021.

5. Ulterior, având în vedere, că în cererea de solicitare a concediului de odihnă a fost specificată, inclusiv, și intenția de încetare ulterioară a raportului de serviciu, dar nicidecum instantaneu solicitarea expresă, precum și nici temeiul și forma concretă de încetare a raporturilor de muncă, precum și perioada din care urmau aceste raporturi să fie încetate, la 09 septembrie 2021, în conformitate cu cerințele ordinului IGPF nr. 441 din 02 iulie 2018, reclamantul a remis, cu scrisoare recomandată, către angajatorul IGPF cererea de încetare a raportului de serviciu prin pensionare, începând cu 29 octombrie 2021, adică după acumularea vechimii în muncă care oferă dreptul la pensie, solicitând pârâtului să accepte demisia în termenul redus indicat în cererea depusă.

6. În acest sens, reclamantul a invocat drept temei, inclusiv, dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. c), art. 68 din Legea nr. 288/2016 și art. 81 în coroborare cu art. 85 alin. (2) din Codul muncii. Iar, prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021 angajatorul a refuzat în satisfacerea cererii reclamantului de încetare a raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 (în legătură cu pensionarea), motivând această decizie prin pretinsa insuficiență a termenului necesar al vechimii în muncă acumulat.

7. Întru respectarea procedurii prealabile și luând în considerație refuzul, care, în fapt, reprezintă o încălcare a drepturilor și intereselor sale legitime, reclamantul Sobiețki Rostislav, în temeiul art. 19, art. 162, art. 164 din Codul administrativ, la 08 octombrie 2021, a remis prin corespondență recomandată angajatorului IGPF cererea prealabilă prin care a solicitat, pe calea soluționării prejudiciară a litigiului administrativ, anularea deciziei IGPF comunicată prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021, calcularea vechimii în muncă conform argumentelor expuse în cererea prealabilă, cu referință la legislația în vigoare și standardele internaționale și, respectiv, încetarea raportului de serviciu, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016, adică după acumularea vechimii în muncă care oferă dreptul la pensie.

8. Prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-412/21 din 19 octombrie 2021, reclamantul a fost notificat de pârât despre respingerea cererii prealabile și refuzul în asigurarea dreptului la pensie în legătură cu acumularea vechimii în muncă, indicând despre „dreptul de a înceta raportul de muncă cu Inspectoratul”, însă, nu în temeiul normei pre-citate în cerere. Atât pârâtul (IGPF), în scrisorile sale nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021 și nr. 35/2-1-S-412/21 din 19 octombrie 2021, cât și MAI, în calitate de autoritate ierarhic superioară căreia i-a fost remis dosarul administrativ spre luarea deciziei definitive cu privire la cererea prealabilă, în scrisoarea nr. 44/22-4303 din 26 octombrie 2021, au indicat expres, exhaustiv și fără loc de interpretare, că dosarul administrativ și, respectiv, procedura administrativă inițiată în privința reclamantului au vizat cererile reclamantului de încetare a

raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016, iar ca urmare au respins aceste cereri, tratându-le ca „nefondate” și „neîntemeiate”.

9. În aceste condiții, luând act de situația creată, precum și de atitudinea personală nepotrivită a șefului IGPF în coraport cu reclamantul, la 25 octombrie 2021, reclamantul a înaintat către Ministrul Afacerilor Interne, directorul Centrului Național Anticorupție, președintele Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurării Egalității, directorul Inspectoratului de Stat al Muncii și Avocatul Poporului o reclamație privind hărțuirea la locul de muncă și încălcarea drepturilor și intereselor legitime ale reclamantului - în calitate de funcționar public cu statut special în cadrul MAI. Ulterior, în ziua exact următoare după înaintarea reclamației prenotate privind sesizarea asupra actului de discriminare la locul de muncă, posibil din motive de răzbunare (în opinia reclamantului), șeful IGPF, făcând neîntemeiat trimitere la prevederile art. 38 alin. (1) lit. a) (demisia) din Legea nr. 288/2016 și art. 83 din Codul muncii, a emis actul administrativ individual, prin care a dispus încetarea raportului de serviciu al reclamantului - comisar- șef Sobiețki Rostislav, șef adjunct al Direcției investigații speciale a IGPF, de pe 29 octombrie 2021. În calitate de temei, în ordinul menționat s-a indicat un oarecare „raport al domnului Sobiețki Rostislav”.

10. Întru respectarea procedurii prealabile, la 02 noiembrie 2021, reclamantul a înaintat către angajator o cerere prealabilă, înregistrată în Direcția secretariat a IGPF cu nr. S-449/21 din 03 noiembrie 2021 și despre care fapt reclamantul a fost notificat corespunzător la 04 noiembrie 2021. Iar la 17 noiembrie 2021, IGPF, prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-449/21, a notificat reclamantul despre respingerea cerințelor expuse în cererea prealabilă ca fiind neîntemeiate.

11. Reclamantul consideră, că actul administrativ individual – ordinul șefului IGPF nr. 465/ps din 26 octombrie 2021 a fost emis cu încălcarea gravă a cadrului legal pertinent în vigoare, prin ce reclamantul a fost lipsit de unica sursă de existență, fiind inclusiv lipsit forțat și de posibilitatea de a munci, precum și fiindu-i cauzată o daună morală considerabilă.

12. Astfel, în susținerea pretențiilor sale, reclamantul nu este de acord cu ordinul IGPF nr. 465/ps din 26 octombrie 2021 „Cu privire la personal”, precum și, subsecvent, răspunsul IGPF la cererea prealabilă a reclamantului, acordat prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-449/21 din 17 noiembrie 2021, consideră acest refuz ca fiind ilegal, neîntemeiat și susceptibil de a fi anulat din motivele expuse după cum urmează.

13. Prin cererea sa, înregistrată cu nr. 12576 din 18 august 2021, subsemnatul Sobiețki Rostislav a solicitat acordarea concediului de odihnă anual plătit, începând cu 18 august 2021, cu ulterioara încetare a raportului de serviciu, conform legislației în vigoare.

14. Conform ordinului șefului IGPF nr. 320/ps din 20 august 2021 (adus la cunoștință reclamantului abia la 21 august 2021), cererea lui Sobiețki Rostislav nr. 12576 din 18 august 2021 a fost satisfăcută parțial, și anume

sub aspectul acordării acestuia a concediului de odihnă plătit pentru perioada anilor 2020-2021 de pe 18 august 2021 până pe 28 octombrie 2021. La acest moment angajatorul nu a dispus admiterea celor enunțate în cererea salariatului sub aspectul ulterioarei încetări a raporturilor de serviciu.

15. Distinct de cele relatate la caz, faptul că ordinul menționat, prin care s-a dispus acordarea concediului de odihnă plătit începând cu data de 18 august 2021, nu a fost comunicat reclamantului decât la data de 21 august 2021 (ora 11:30). Or, acest fapt a condiționat obligația și a forțat reclamantul de a se prezenta la serviciu și a presta munca (îndeplinirea obligațiilor de muncă) neremunerată peste 20 ore, dat fiind faptul, că, potrivit art. 115 alin. (6) din Codul muncii, concediul de odihnă anual se acordă salariatului în temeiul ordinului (dispoziției, deciziei, hotărârii) emis de angajator. Însă, un astfel de act nu poate avea efect retroactiv, cum este cel din speță, ci acționează în viitor, intrând în vigoare, cel puțin, din ziua emiterii. Altfel spus, angajatorul, implicit, a provocat o situație confuză în raport cu reclamantul. Or, în cazul neprezentării la serviciu în perioada din data înregistrării cererii de solicitare a concediului și până la data începerii concediului solicitat, acest fapt urma a fi tratat ca fiind absență fără motive întemeiate de la serviciu în timpul zilei de muncă și, corespunzător, conform prevederilor art. 86 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, îi acorda temei juridic angajatorului să sancționeze reclamantul sub aspect disciplinar.

16. Ulterior, având în vedere că în cererea de solicitare a concediului de odihnă a fost specificată, inclusiv, și intenția de încetare ulterioară a raportului de serviciu, dar nicidecum instantaneu solicitarea expresă, precum și nici temeiul și forma concretă de încetare a raporturilor de muncă, precum și perioada din care urmau aceste raporturi să fie încetate, la 09 septembrie 2021, reclamantul a remis angajatorului cererea de încetare a raportului de serviciu prin pensionare, începând cu 29 octombrie 2021, solicitând pârâtului să accepte demisia în termenul redus indicat în cererea depusă.

17. În acest sens, reclamantul a invocat drept temei, inclusiv, dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. c), art. 68 din Legea nr. 288/2016 și art. 81 în coroborare cu art. 85 alin. (2) din Codul muncii. Or, în aceste condiții au fost specificate expres și fără careva spațiu de interpretare temeiurile unei eventuale încetări a raporturilor de serviciu.

18. Prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021, angajatorul a refuzat în satisfacerea cererii reclamantului de încetare a raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 (în legătură cu pensionarea), motivând această decizie prin pretinsa insuficiență a termenului necesar al vechimii în muncă acumulat.

19. În aceeași ordine de idei, Comisia de specialitate din cadrul IGPF a adoptat anterior în privința corpului de conducere din cadrul Direcției investigații speciale (în special, O. Bucătaru și R. Petrusenco) decizii de acceptare a calculării vechimii în muncă ca o lună și jumătate vechime în muncă pentru o lună de serviciu, având ca temei anume circumstanțele enunțate în cazul reclamantului și invocându-se prevederile pct. 8 lit. c) din

Hotărârea Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994 cu privire la modul de calculare a vechimii în muncă, stabilire și plată a pensiilor și indemnizațiilor militarilor, persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și art. 40 din Legea nr. 120 din 21 septembrie 2017 cu privire la prevenirea și combaterea terorismului. Or, soluția angajatorului, adoptată în cazul reclamantului (scrisoarea IGPF nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021) a comportat un deficit evident de claritate, fiind întemeiat în fond și pe o interpretare abuzivă și eronată a normelor legale, contrar principului *ubi eadem est ratio, eadem solutio esse debet*, ignorând temeinicia și argumentarea legală expuse în cerere, precum și tratând reclamantul discriminatoriu față de alți salariați care au beneficiat de dreptul la pensie conform aceluiași criterii de calcul.

20. Suplimentar la cele invocate, pârâtul (IGPF), în scrisoarea nr. 35/2-1-S-412/21, la pagina 2, a comunicat (recomandat) reclamantului la 19 octombrie 2021 despre dreptul de a înceta raportul de muncă cu Inspectoratul, însă, nu în temeiul normei indicate în cerere. Adică, dincolo de multitudinea de argumente indubitabile și dovezi certe aduse prin prezenta cerere în favoarea poziției reclamantului, în această circumstanță, regăsită în corespondența pârâtului față de reclamant, se constată că la 19 octombrie 2021 nu exista careva procedură de încetare a raportului de serviciu între reclamant și pârât, fiindu-i respinsă solicitarea pensionării, iar de dreptul recomandat de încetare a raportului în temeiul altei norme juridice, reclamantul nu s-a folosit, având în vedere că nu a mai înaintat careva cereri angajatorului prin care ar fi exprimat voința încetării raportului de serviciu.

21. Atât angajatorul (IGPF), în scrisorile sale nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021 și nr. 35/2-1-S-412/21 din 19 octombrie 2021, cât și MAI, în calitate de autoritate ierarhic superioară căreia i-a fost remis dosarul administrativ spre luarea deciziei definitive cu privire la cererea prealabilă, în scrisoarea nr. 44/22-4303 din 26 octombrie 2021, au indicat expres, exhaustiv și fără loc de interpretare, că dosarul administrativ și, respectiv, procedura administrativă inițiată în privința reclamantului au vizat cererile acestuia de încetare a raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 și, important de a fi reținut, că autoritățile publice menționate au respins aceste cereri, tratându-le ca „nefondate” și „neîntemeiate”. Or, nici la acest moment niciuna dintre părțile raportului juridic, inclusiv, niciuna dintre autoritățile administrative implicate în procedura administrativă, nu au reținut vreun alt temei de încetare a raporturilor de serviciu, decât cel pus în discuție, anume - pensionarea în legătură cu acumularea vechimii în muncă.

22. În opinia reclamantului, ordinul nr. 465/ps din 26 octombrie 2021 „Cu privire la personal”, contestat în speță, confundă mai multe temeiuri izolate de încetare a raportului de muncă, actul administrativ contestat fiind viciat grav sub aspect juridic.

23. Dincolo de acest fapt, este de notat că, în cazul reclamantului nu este valabil niciunul din cele două temeiuri invocate pentru eliberarea sa din

funcția deținută. Or, Sobiețki Rostislav nu a fost angajat pentru o perioadă determinată și nici nu a depus vreo cerere de demisie bazată pe art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016.

24. În această ordine de idei este logic și cert apreciat că reclamantul, care are împlinită vechimea în muncă ce acordă drept la pensionare, nu avea motiv rațional de a demisiona fără beneficierea de acest drept social garantat de stat. Iar faptul că pârâtul a ignorat prevederile imperative ale legii, a respins cererile reclamantului și nu a acceptat pensionarea acestuia din pretinsul motiv al „lipsei termenului necesar al vechimii în muncă”, a generat ca această situație, actualmente, să se regăsească în proces de litigiu, efectele căruia nu se răsfrâng asupra prezentei cereri.

25. În ipoteza în care angajatorul consideră că cererile lui Sobiețki Rostislav din 18 august 2021 și din 09 septembrie 2021 ar constitui cereri de demisie în modul invocat, urmează să se rețină următoarele aspecte importante.

26. Prin ordinul cu nr. 320/ps din 20 august 2021, prin care s-a examinat prima dintre cererile menționate, angajatorul a admis cererea subsemnatului din 18 august 2021 doar în partea ce ține de acordarea concediului anual de odihnă, nefiind acceptată „ulterioara încetare a raportului de serviciu”, nefiind eliberat din funcție în termenul prevăzut de art. 85 alin. (1) din Codul muncii. La expirarea acestui termen la 01 septembrie 2021 (14 zile calendaristice din ziua imediat următoare zilei în care a fost înregistrată pretinsa „cerere de demisie”), raporturile de muncă au continuat, iar reclamantul nu și-a reafirmat dorința de a înceta raporturile de serviciu, decât prin cererea suplimentară din 09 septembrie 2021 și doar anume în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 (în legătură cu pensionarea). Însă, nici această cerere nu servește temei pentru soluția adoptată prin ordinul IGPF nr. 465/ps din 26 octombrie 2021, contestat în speță. Asta deoarece cererea suplimentară din 09 septembrie 2021 a reclamantului a fost soluționată, prin scrisoarea nr. 35/2-1-S-367/21 din 28 septembrie 2021 comunicându-i refuzul autorității administrative în satisfacerea cererii reclamantului de încetare a raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 (în legătură cu pensionarea), cu menținerea unui eventual drept al lui Sobiețki Rostislav „de a înceta raportul de muncă cu Inspectoratul, însă, nu în temeiul normei precitate în cerere”.

27. Mai mult, în ipoteza interpretării (evident, eronate) a cererii suplimentare din 09 septembrie 2021 drept o cerere de demisie în temeiuri generale, este important de a reține că și în acest caz termenul legal de 14 zile calendaristice din ziua imediat următoare zilei în care a fost înregistrată pretinsa „cerere de demisie” (termen în interiorul căruia angajatorul ar putea să emită actul de încetare a raporturilor de serviciu) a expirat la 23 septembrie 2021.

28. Prin urmare, la această etapă subiectul privind încetarea raporturilor de serviciu a fost epuizat prin soluționarea solicitărilor reclamantului (în speță, prin refuzul angajatorului de a le satisface). Iar, după data de 23

septembrie 2021 orice pretins act administrativ de „demisie” a subsemnatului, cu invocarea cererilor prenotate nu este decât unul tardiv și abuziv, iar în consecință - ilegal.

29. Astfel, încetarea contractului individual de muncă din inițiativa salariatului reprezintă o consecință a principiului libertății muncii consacrat de art. 43 din Constituție, în care se prevede că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.

30. În sensul legislației civile și a legislației muncii, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special în cadrul Ministerului Afacerilor Interne este tratat ca și contract individual de muncă și anume ca fiind o înțelegere dintre salariat și angajator, prin care salariatul se obligă să presteze o muncă într-o anumită specialitate, calificare sau funcție, să respecte regulamentul intern al unității, iar angajatorul se obligă să-i asigure condițiile de muncă prevăzute de Codul muncii, de alte acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, de contractul colectiv de muncă.

31. Este important de reținut faptul că, potrivit art. 85 alin. (5) din Codul muncii, dacă după expirarea termenelor indicate, salariatul nu a fost de fapt eliberat din funcție și el își continuă activitatea de muncă fără să-și reafirme în scris dorința de a desface contractul individual de muncă, eliberarea acestuia nu se admite. Prin urmare, demiterea reclamantului după expirarea termenului de preaviz, dacă acesta nu a fost de facto demis din serviciu și nu și-a reafirmat dorința de a înceta raportul de serviciu este inadmisibilă. Adică, în sensul legii, se conchide că în această situație angajatorul a decis să mențină raportul de serviciu cu salariatul respectiv (tacita reconducțiune).

32. Depunerea cererii de desfacere a contractului individual de muncă din proprie inițiativă nu întotdeauna conține, însă, voința reală a salariatului de a înceta raportul de muncă. Astfel, la examinarea cauzelor ce au ca obiect declararea nulității actului de demisie, instanța va verifica, în baza probelor prezentate, faptul dacă voința exprimată în cererea de demisie coincide cu voința reală a salariatului (existența viciilor de consimțământ), în special, veridicitatea unei posibile constrângeri psihice exercitate asupra salariatului în scopul depunerii cererii respective. În situația în care reclamantul va susține că cererea de demisie a fost depusă la insistența angajatorului, această circumstanță va fi supusă verificării, iar datoria de a dovedi îi va aparține reclamantului.

33. Astfel, în sensul constatărilor Plenului Curții Supreme de Justiție, demisia salariatului poate fi considerată drept nelegitimă în cazurile când cererea de demisie a salariatului a fost înaintată sub presiunea angajatorului. În așa caz, salariatul este în drept să solicite instanței anularea demisiei sale ca act juridic unilateral în cazul în care consimțământul său a fost viciat prin eroare, dol sau violență. Instanța de judecată urmează să constate dacă salariatul a fost forțat să depună cererea de demisie, ca rezultat al acțiunilor de hărțuire morală asupra sa.

34. La acest capitol, cererea subsemnatului nr. 12576 din 18 august 2021, prin care s-a solicitat concediu de odihnă plătit, a fost perfectată în corespundere cu rigorile stabilite de ordinul șefului IGPF nr. 401 din 13 iulie 2021 cu privire la aprobarea procedurii de sistem „Privind modalitatea acordării concediului de odihnă anual și a altor concedii sociale funcționarilor publici cu statut special în cadrul Poliției de Frontieră”, elaborat și pus în aplicare în vederea respectării cerințelor și condițiilor prevăzute de art. 40 din Legea nr. 288/2016.

35. Astfel, cererea a fost întocmită exact conform Formularului tipizat nr. 1 și prevedea, în fapt și în drept, solicitarea anume a concediului de odihnă plătit, iar sintagma inclusă despre „ulterioara încetare a raportului de serviciu, în conformitate cu legislația în vigoare” a fost, de fapt, condiționată de voința insistentă a angajatorului, și nicidecum de dorința exprimată a salariatului. Cu atât mai mult, că această sintagmă subînțelege doar intenția unei ulterioare încetări a raportului de serviciu, fără a fi specificate circumstanțele legale în care această încetare urma să se producă, adică, în primul rând, din proprie inițiativă, anunțând despre aceasta angajatorul, în al doilea rând, prin cerere scrisă, cu 14 zile calendaristice înainte, indicând data din care se solicită încetarea raportului, precum și temeiul juridic de încetare (demisie, pensionare la atingerea limitei de vârstă sau vechimii în muncă, din motive de sănătate etc.).

36. În acest context, o cerere prin care se solicită concediu de odihnă plătit pe o perioadă de 69 zile calendaristice nicidecum nu poate fi apreciată și acceptată ca și temei pentru încetarea raportului de serviciu după 66 zile de la momentul înregistrării.

37. Astfel, este cert că pârâtul a interpretat eronat norma materială prevăzută de art. 81 alin. (1) lit. b) din Codul muncii și, în fapt, nu a fost respectată o condiție de validitate a procedurii de încetare a raportului de muncă - nu a existat voința reclamantului de a fi demis conform art. 38 alin. (1) lit. a) Legea nr. 288/2016 (demisie).

38. Sub acest aspect s-a menționat că prin cererea înaintată pârâtului la 18 august 2021, reclamantul a solicitat acordarea concediului anual, și nu demisia propriu-zisă.

39. Încetarea unui raport de muncă cuprinde nu doar o definiție formală, ci presupune anumite condiții și cerințe, precum și stabilește o anumită procedură, a cărei realizare să nu contravină drepturilor și intereselor legitime ale părților.

40. Anume, „în scopul stabilirii unui set de reguli unitare și responsabilități în procesul de realizare a procedurilor de personal în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, în vederea respectării prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 460/22.06.2017 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 288/2016”, la 02 iulie 2018, a fost emis ordinul șefului IGPF nr. 441 prin care s-au aprobat procedurile operaționale standard privind transferul/promovarea și menționarea, acordarea gradului special și, în mod special, încetarea raportului de serviciu în cadrul Poliției de Frontieră.

Controlul executării acestui ordin s-a atribuit Direcției generale resurse umane a IGPF.

41. Există câteva aspecte imperioase care se regăsesc în acest ordin nr. 441/2018: setul de reguli unitare și responsabilități și procedurile operaționale standard. Adică, în sensul acestor reglementări normative instituționale, elaborate prin prisma legislației în vigoare, aprobate și puse spre executare întregului efectiv al Poliției de Frontieră, responsabilul de controlul executării ordinului vizat și prevederilor lui suficient de exhaustive - Direcția generală resurse umane, trebuia să nu admită încălcarea regulilor unitare stabilite și a procedurii operaționale standard, sau, în caz de constatare a abaterilor, avea responsabilitatea de a înlătura neajunsurile și a ajusta la cerințele respective elementele constitutive ale procedurii operaționale curente.

42. Astfel, potrivit pct. I alin. (1) subpct. 3) din Anexa 1 la ordinul șefului IGPF nr. 441/2018, scopul Procedurilor operaționale standard îl constituie stabilirea unui set unitar de reguli pentru desfășurarea procedurilor de personal în cadrul Poliției de Frontieră privind: ... încetarea raportului de serviciu.

43. În pct. VIII (Descrierea procedurii privind încetarea raporturilor de serviciului în cadrul Poliției de Frontieră) la alin. (1) din Anexa 1 din ordinul șefului IGPF nr. 441/2018 este clar prevăzut că angajatul depune cerere privind încetarea raportului de serviciu conform modelului, pe care o înregistrează în secretariatul subdiviziunii, după caz, anexează documente confirmatorii.

44. Respectiv, conform modelului stabilit în Anexa 1 din ordinul șefului IGPF nr. 441/2018, angajatul urmează să indice câteva elemente importante pentru a declanșa procedura de încetare a raportului de serviciu și anume: să indice expres norma legală (art., alin., lit., textul) din Legea nr. 288/2016 care prevede forma juridică a încetării raportului de serviciu (ca expresie a voinței salariatului), să indice refuzul sau solicitarea supunerii controlului medical garantat de stat în cadrul Secției medicale și, eventual, să indice data din care solicită să fie încetat raportul de serviciu.

45. În această ordine de idei, cererea întocmită de reclamant la 18 august 2021 exact conform cerințelor și modelului stabilit prin ordinul șefului IGPF nr.401/13.07.2021 „Privind modalitatea acordării concediilor de odihnă anuale și altor concedii sociale funcționarilor publici cu statut special în cadrul Poliției de Frontieră”, conform căreia (cererii), prin ordinul șefului IGPF nr. 320ps/20.08.2021 reclamantului i-a fost acordat concediu anual de odihnă pe o perioadă de 69 zile, începând cu 18 august 2021 și până la 28 octombrie 2021, nu putea fi suplimentar examinată, tratată și folosită ca temei pentru încetarea raportului de serviciu, inclusiv și din motiv că elementar nu corespundea setului de reguli unitare și procedurilor operaționale standard stabilite prin ordinul șefului IGPF nr. 441/2018, obligatorii pentru declanșarea procedurii de încetare a raportului de serviciu al reclamantului în cadrul Poliției de Frontieră. Or, reclamantul nu a înaintat

serviciului resurse umane careva cerere conform modelului prevăzut în Anexa 1 la ordinul IGPF nr. 441/2018 și, respectiv, nu și-a manifestat voința de a întrerupe instantaneu raportul de serviciu în cadrul IGPF, cu atât mai mult prin demisie, imediat din data finisării concediului de odihnă.

46. Având în vedere circumstanțele relatate, actul administrativ individual - ordinul șefului IGPF nr. 465/ps din 26 octombrie 2021 privind încetarea raportului de serviciu al reclamantului este contrar prevederilor imperative ale legii și normelor stabilite în vigoare, cel puțin din două considerente. *Primo*, cum s-a menționat anterior, temei pentru încetarea raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special din cadrul MAI prin demisie poate avea loc doar din proprie inițiativă a salariatului, anunțând despre aceasta angajatorul, prin cerere scrisă, cu 14 zile calendaristice înainte de încetarea raportului. Respectiv, pe această latură a subiectului abordat, reclamantul - funcționar public cu statut special nu și-a exprimat inițiativa de demisie în temeiul art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016 și nu a anunțat despre aceasta angajatorul prin cerere scrisă, nici cu 14 zile înainte de încetarea raportului, nici până în prezent. Unica formă în care subsemnatul și-a exprimat inițiativa, adică dorința, de a înceta raportul de serviciu a fost cea expusă în cererea din 09 septembrie 2021 și, respectiv, cererea prealabilă, din 08 octombrie 2021, adică prin pensionare după acumularea vechimii în muncă, conform art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016. *Secundo*, în ceea ce ține de a doua premisă a ilegalității actului administrativ individual vizat, aceasta atinge prevederile art. 85 alin. (5) din Codul muncii conform căroră, dacă, după expirarea termenelor stabilite de lege, salariatul nu a fost de fapt eliberat din funcție și el își continuă activitatea de muncă fără să-și reafirme în scris dorința de a desface contractul individual de muncă, eliberarea acestuia nu se admite. În așa mod, la 29 octombrie 2021, pârâtul nu a fost în drept să înceteze raportul de serviciu cu reclamantul în temeiul unui pretins raport al acestuia, care, de fapt, nu există, ori fie prin admiterea eronată a cererii reclamantului care, de fapt, se referea la altă formă de încetare a raportului de serviciu și anume pensionarea.

47. Astfel, prin prisma reglementărilor legale, demisia este definită ca fiind actul unilateral formal de voință al salariatului, care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz. Or, procedura de denunțare unilaterală a contractului individual de muncă de către salariat presupune respectarea anumitor condiții și anume: 1) redactarea unei notificări scrise privind demisia, 2) comunicarea cererii de demisie către angajator și 3) respectarea termenului de preaviz.

48. Așadar, forma (notificarea) scrisă a demisiei este cerută de lege *ad validitatem*, astfel încât cererea de demisie trebuie să fie dată, clară, precisă și lipsită de echivoc.

49. În concluzie, constatarea ilegalității demiterii reclamantului este succedată de dispunerea restabilirii/reintegrarea acestuia în funcția deținută anterior concedierii/demiterii.

50. Reclamantul consideră că, prin actul administrativ individual - ordinul IGPF nr. 465/ps din 26 octombrie 2021, emis de pârât cu încălcarea gravă a cadrului legal pertinent în vigoare, ultimul l-a lipsit forțat pe reclamant de posibilitatea de a munci și de unica sursă de existență, precum și i s-a cauzat o daună morală. Prin acest act individual, reclamantul a fost desconsiderat, umilit și discreditat în fața colegilor de serviciu și tratat cu dispreț de pârât în calitate de conducător ierarhic superior în ceea ce privește modul în care își exercita cinstit, onest și devotat obligațiile de serviciu.

51. Reclamantul consideră că prejudiciul moral cauzat poate fi atenuat prin încasarea echivalentului în mărime de 100 000 lei, acest quantum fiind unul justificat și rezonabil, care va asigura o echitate sufletească, peotriva suferințelor și frustrărilor cauzate lui Sobiețki Rostislav, precum și prin lipsa de corectitudine, inclusiv juridică, de care a dat dovadă angajatorul față de angajat.

52. Reieșind din cele expuse, reclamantul a solicitat anularea actului administrativ individual defavorabil - Ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI nr. 465/ps din 26 octombrie 2021, cu reîncadrarea reclamantului Sobiețki Rostislav la locul de muncă deținut anterior, adică în funcția publică cu statut special în cadrul MAI, de șef adjunct al Direcției investigații speciale a IGPF; încasarea din contul pârâtului - Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI 10 în beneficiul reclamantului Sobiețki Rostislav, a salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu; încasarea din contul pârâtului - Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Sobiețki Rostislav a unei despăgubiri pentru prejudiciul moral suportat în legătură cu eliberarea ilegală din funcție, în mărime de 100000 lei; încasarea din contul pârâtului - Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Sobiețki Rostislav, a cheltuielilor de judecată (cheltuieli de asistență juridică) aferente judecării prezentei cauze; constatarea faptului că au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale reclamantului Sobiețki Rostislav, prin prisma art. 8 din CEDO.

53. Prin hotărârea din 11 iulie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Sobiețki Rostislav către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și constatarea faptului încălcării drepturilor și libertăților, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

54. Prin decizia din 05 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău, a fost casată hotărârea din 11 iulie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, fiind emisă o nouă decizie de admitere parțială a acțiunii; s-a anulat Ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI nr. 465/ps din 26

octombrie 2021; s-a reîncadrat Rostislav Sobiețki în funcția deținută anterior de șef adjunct al Direcției investigații speciale a IGPF; s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Rostislav Sobiețki salariul pentru perioada absenței forțate de la serviciu; s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Sobiețki Rostislav împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne privind repararea prejudiciului moral; s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI în beneficiul lui Sobiețki Rostislav cheltuielile de judecată în mărime de 5000 lei, iar în rest cerința s-a respins; în rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

55. Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră la emiterea Ordinului nr.465/ps din 26.10.2021, prin care s-a dispus încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Sobiețki Rostislav din 29 octombrie 2021, în conformitate cu prevederile art. 38 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016, art. 83 din Codul muncii, a fost emisă în lipsa unei cereri de demisie a lui Sobiețki Rostislav, fapt ce duce la nulitatea acestuia, or art. 141 alin. (1) din Codul administrativ prevede expres că, un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare.

56. Cu referire la cerința ce ține de restabilirea în funcția anterior deținută, instanța a reținut prevederile art. 89 alin. (1) din Codul muncii, care statuează că, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu - prin hotărâre a instanței de judecată. Prin urmare, în condițiile în care s-a constatat temeinicia cerinței în partea ilegalității ordinului de încetare a raporturilor de serviciu, instanța de apel a constatat și existența temeiului de a dispune restabilirea reclamantului/apelant Sobiețki Rostislav în funcție. Drept rezultat, Curtea de Apel Chișinău a ajuns la concluzia temeiniciei și pretenției privind încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, și anume, achitarea salariului pentru absența forțată de la muncă, începând cu 26 octombrie 2021 și până la restabilirea reclamantului efectivă în funcție, din care urmează a fi calculate și reținute impozitele și plățile obligatorii la buget.

57. Referitor la pretenția reclamantului/apelantului Sobiețki Rostislav privind încasarea prejudiciului moral, instanța de apel a reținut că Sobiețki Rostislav nu s-a adresat cu o cerere prealabilă către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră cu privire la compensarea prejudiciului moral, or, prevederile Codului administrativ în vigoare din 01 aprilie 2019, prevede expres obligativitatea părții de a respecta procedura prealabilă în cazul solicitării reparării prejudiciului. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală constituie în sine un act administrativ individual. Din aceste considerente, Completul de judecată a ajuns la concluzia de a declara

inadmisibilă pretenția apelantului Sobiețki Rostislav privind repararea prejudiciului moral.

58. Referitor la solicitarea apelantului privind constatarea faptului că au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale, prin prisma art. 8 din CEDO, Completul de judecată a reținut că apelantul nu a invocat careva temeiuri sau argumente ca să demonstreze că prin actul contestat i s-a adus un prejudiciu reputației sale la un anumit nivel de gravitate, care să producă un prejudiciu exercițiului persoanei de a se bucura de dreptul său la respectarea vieții private, din care motive această pretenție este una neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

59. La 07 aprilie 2023, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 05 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău, iar la 22 mai 2023 a depus recurs motivat, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel în partea în care apelul lui Sobiețki Rostislav a fost admis, cu emiterea în partea casată a unei noi decizii prin care să fie dispusă respingerea integral a cerințelor acestuia și menținerea hotărârii primei instanțe.

60. În motivarea cererii de recurs s-a invocat faptul că există o opinie separată a unui membru al completului de judecată care a examinat cererea de apel; funcția deținută anterior de către Sobiețki Rostislav a fost redusă ca urmare a procesului de reorganizare; funcția anterior deținută de Sobiețki Rostislav necesită în mod obligatoriu acces la secretul de stat, iar acesta nu deține autorizație la secretul de stat, fapt pentru care numirea într-o funcție de conducere este imposibilă din acest considerent; instanța de apel a depășit cadrul legal prin dispunerea încasării din contul recurentului a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la serviciu a lui Sobiețki Rostislav; instanța de apel a pronunțat o decizie ilegală, având o poziție imparțială. Astfel, în opinia Inspectoratului General al Poliției de Frontieră actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea procedurii stabilite de lege și a drepturilor salariatului.

61. La 10 mai 2023, avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobiețki Rostislav a depus recurs împotriva deciziei din 05 aprilie 2023 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea parțială a acesteia în partea prin care s-a dispus încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Sobiețki Rostislav a cheltuielilor de judecată în sumă de 5000 lei, cu emiterea în această parte a unei noi decizii prin care să fie dispusă încasarea sumei de 15000 lei.

62. În motivarea recursului s-a indicat asupra încălcării normelor de drept material, precum și a aplicării eronate a acestora, or recurentul a suportat în prima instanță cheltuieli de asistență juridică în sumă de 10000 lei, fapt confirmat prin bonul de plată anexat la materialele cauzei, iar la judecarea cauzei în ordine de apel cheltuielile de asistență juridică au constituit suma de 5000 lei, confirmarea achitării acestei sume fiind probată. Astfel, în opinia recurentului, suma de 15000 lei suportată de către acesta cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, a fost una reală, necesară și rezonabilă.

63. La 22 iunie 2023, Curtea Supremă de Justiție a expediat copiile cererilor de recurs participanților la proces (f.d. 50, vol. III).

64. La 04 iulie 2023, Ministerul Afacerilor Interne a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobięki Rostislav, solicitând respingerea acesteia (f.d. 54-58, vol. III).

65. La 04 iulie 2023, avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobięki Rostislav a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, solicitând respingerea acesteia (f.d. 60-74, vol. III).

66. La 25 iulie 2023, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobięki Rostislav, solicitând respingerea acesteia (f.d. 89-91, vol. III).

67. La 08 decembrie 2023, Ministerul Afacerilor Interne a depus referință asupra cererii de recurs înaintată de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, solicitând admiterea acesteia (f.d. 93-99, vol. III).

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

68. Potrivit art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 (în vigoare din 01 septembrie 2023),

„Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.”

69. Art. 195 din Codul administrativ relevă că:

„Procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.”

70. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ reglementează că:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

71. Art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ prevede că:

„Recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.”

72. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ stabilește că:

”(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când:

- a) decizia instanței de apel nu poate fi contestată cu recurs;
- b) recursul este depus în mod repetat;

- c) recursul este depus de o persoană neîmputernicită;
- d) recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1); e) motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2);
- e) cererea de recurs nu corespunde cerințelor stabilite la art. 244 alin. (2), art. 233 alin. (1) și (2) și art. 234 alin. (2) și recurentul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de Curtea Supremă de Justiție”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

73. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 05 aprilie 2023, dispozitivul fiind notificat recurenților prin poșta electronică la 06 aprilie 2023 (f.d. 177, vol. II), iar decizia motivată – la 03 mai 2023 (f.d. 190, vol. II). Astfel, Completul de judecată constată respectarea termenului de înaintare a recursului și a motivării recursului de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobietki Rostislav.

74. Din analiza prevederilor citate la pct. 72 al prezentei încheieri, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate, ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

75. Completul de judecată reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

76. În această ordine de idei, instanța de recurs reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestată într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

77. Instanța de recurs notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” din norma citată la pct. 71 al încheierii. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

78. De asemenea, completul de judecată accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea

uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

79. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

80. În circumstanțele menționate, completul de judecată ajunge la concluzia de a declara inadmisibile recursurile înaintate de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobiețki Rostislav.

81. În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibile recursurile înaintate de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobiețki Rostislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc